

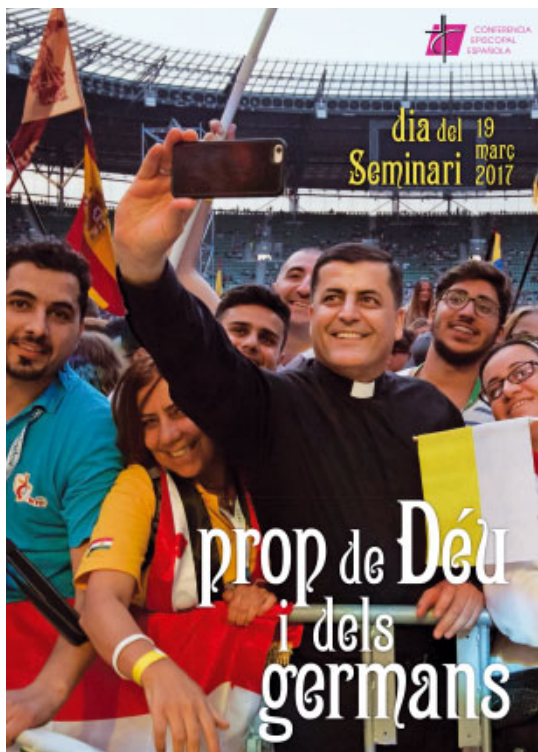
PROP DE VOSALTRES

El Seminari diocesà

En la solemnitat de Sant Josep totes les diòcesis celebren el DIA DEL SEMINARI, ja que aquest sant és el seu patró. Coincideix aquest any amb el diumenge III de Quaresma, dia en què habitualment apareix aquest comentari del Bisbe en el *Full Dominical*.

Avui no podria parlar de cap altre tema que no fos el Seminari diocesà, centre educatiu on es formen tots aquells que es preparen per ser sacerdots i servir en el futur al Poble de Déu. Em causa cert rubor repetir els mateixos arguments, ja expressats en la jornada similar l'any passat. Us demano a tots oracions per les vocacions i que el Seminari, institució fonamental en la diòcesi, es converteixi en focus d'atracció i atenció en les vostres preocupacions. Preocupació que es concreta en la responsabilitat que cada un de vosaltres, segons el seu estat i missió eclesial, està obligat a mantenir i a manifestar. Apel·lava als sacerdots, als pares de família, als catequistes, als professors i educadors de temps lliure, als membres de la Vida Consagrada... Tots tenim la nostra part en la gran obra del Seminari.

La mateixa paraula, Seminari, té unes connotacions positives per a la nostra societat de Lleida, per la destinació que se li va donar a una part del seu edifici: servir d'allotjament per a famílies en dificultats. La idea, el projecte i la seva realització van ser valorats de forma molt positiva. Va comptar i compta, a més, amb una intensa col·laboració de voluntaris que diàriament porten la gestió econòmica i educadora, amb un explícit acompanyament de cada família. Ara, proposo a tota la diòcesi un projecte que faci realitat de manera

imminent l'espai de formació per als futurs sacerdots. Ho necessitem, el volem i el busquem.

M'agrada la campanya d'aquest any, perquè el lema proposat «A prop de Déu i prop dels germans» és molt semblant al que faig servir com a capçalera d'aquest meu comentari setmanal. Estar prop dels qui pateixen i dels qui s'alegren, dels qui dediquen la seva vida al camp o a l'oficina, dels joves, dels nens i dels ancians, dels col·laboradors

i dels veïns de carrer... és un desig convertible cada dia en realitat. I per estar prop de tots i ser fidels al ministeri sacerdotal necessitem estar a prop de Déu. Els sacerdots han d'omplir-se de Déu, acollir amb fidelitat la seva orientació i buscar amb coherència l'aplicació de l'Evangeli a la seva vida, oferint-la a tots els qui els envolten.

Constato que és molt difícil la tasca del sacerdot en l'actualitat, però no és impossible. És un repte que pot marcar la vida d'un cristià cridat al servei a la comunitat, per oferir la salvació de Jesucrist, tot comprenent i fent seves les debilitats, els sofriments i les limitacions dels germans. També, les seves grandeses i les seves qualitats. I, per fer front a aquesta vida plena i total de servei sacerdotal, el seminarista necessita una bona preparació, destacant la dimensió humana, espiritual, intel·lectual i pastoral. I per tot això es requereix un centre de formació, el Seminari, amb uns educadors que acompanyin i ajudin a créixer i madurar la vocació del cristià que, tocat per la gràcia de Déu, analitza i respon, destria i es compromet a gastar la seva vida en aquest ministeri.

Reitero la petició d'oracions per a aquest il·lusionant projecte. La Comissió de Pastoral Vocacional, que hem creat al principi d'aquest curs, us demanarà també col·laboració. Ja ha programat unes sessions amb testimonis vocacionals i una Vetlla de pregària, oberta a tothom. Ajudeu i feu-vos presents. Déu farà que el resultat final beneficiï la diòcesi i a cada un de vosaltres.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

«Les dones són el model del veritable deixeble de Jesús»

La sala d'actes de l'IREL va acollir, el passat dijous 23 de febrer, la presentació del llibre *Les dones en la Bíblia*, editat per la Fundació Joan Maragall. Núria Iceta, patrona de la Fundació Joan Maragall, i la lleidatana Mar Pérez, autora de dos capítols del llibre, es van encarregar d'explicar aquest monogràfic sobre la presència de la dona a la Bíblia.

Mar Pérez, professora de l'IREL, va destacar que «el missatge dels Evangelis era massa innovador per a l'època». Pérez va fer un repàs de les figures femenines de l'Antic Testa-

ment com Eva, Sara, Rebeca, Judith i Rut. En aquest sentit, va destacar que «si descontextualitzem els textos, perden el seu sentit original». Com a exemple, va recordar que «Sara és el símbol de la promesa de Déu al poble d'Israel». A la vegada, va destacar que «de Rut i Noemí podem aprendre de la seva integritat». I en la mateixa línia, «Judith, que en un moment de crisi va confiar en el Senyor, és un model de fe», va dir Pérez. Per la seva banda, Núria Iceta va destacar que «la Bíblia fa una aposta decidida per la igualtat radi-

cal entre home i dona». Iceta va explicar que «la dona apareix a la Bíblia amb un paper soterrat, però a partir del Nou Testament hi ha més mati-

sos». Va destacar que a la Bíblia conviuen molts gèneres literaris diferents i va posar com a exemple el llibre d'Esther «que és una novel·la».

Celebració dels 50 anys de la Parròquia Verge dels Pobres de Lleida

La Parròquia Verge dels Pobres de Lleida ha celebrat el seu 50è aniversari. Segons el cartell per a l'ocasió, han estat 50 anys «Servint, escoltant i estimant» els veïns del barri Secà de Sant Pere.

L'Eucaristia, celebrada el diumenge 19 de febrer, va ser presidida pel bisbe Salvador i concelebrada pel rector actual, Mn. Josep Anton Jové, i d'altres preveres de Lleida vinculats d'alguna manera a la parròquia. Veïns del barri, i d'altres persones que temps enrere havien viscut allí, ompliren l'església de gom a gom.

Només començar la missa, la Sra. Antònia, de 86 anys, protagonitzà un dels moments més emotius al recordar com havia nascut la parròquia. Explicà que unes famílies, vingudes de diferents indrets d'Espanya buscant treball, s'instal·laren al barri i ben aviat sentiren la necessitat de disposar d'un lloc on celebrar la fe. Exposaren al bisbe Malla el seu desig, qui atengué la seva demanda. En l'homilia, el bisbe Salvador manifestà la seva alegria en veure com la comunitat havia lluitat per tenir una església, i agrai als mossens el treball pastoral d'haver construït, poc a poc, una comunitat cristiana que dona glòria a Déu. Al final de l'Eucaristia, Mn. Josep Anton Jové s'adreçà a la comunitat per agrair el treball de tantes persones que han fet possible la tasca d'aquests 50 anys.

Així doncs, recordà el primer rector que tingué la parròquia, Mn. Ramon Freixes (ja difunt). Ell va aglutinar l'esforç de tot el barri i va sembrar la llavor de l'actual comunitat. També va treballar per

dotar-lo d'una escola i per millorar les seves infraestructures. Així, el 17 de febrer de 1967, es constituí la parròquia. També, Mn. Josep Anton agrai igualment el treball d'altres mossens que havien col·laborat en la tasca pastoral al llarg d'aquests anys, alguns presents en la celebració. L'agraïment i reconeixement a tantes persones que han col·laborat a formar comunitat. «Si fer memòria del treball de 50 anys és gratitud —di-gué—, també és esperança per continuar endavant.»

Acabada l'Eucaristia, un grup de nens va cantar unes cançons i, tot seguit, es projectà un vídeo testimoni del camí recorregut. Es lliurà un punt de llibre com a record i, després, al saló parroquial, hi hagué un pisolabis on els assistents pogueren continuar la festa.

Conxita López Torres

Els joves, cridats a deixar un món millor

Sota el lema «Cridats a deixar un món millor», la III Jornada interdiocesana de Pastoral Juvenil, organitzada pel Secretariat Interdiocesà de Joventut i celebrada el passat dissabte 18 de febrer a Barcelona, va centrar la mirada al voltant de l'encíclica *Laudato Si'*, del papa Francesc. Una representació de la Delegació de Joves del nostre Bisbat va participar en aquesta trobada.

El delegat de Joventut del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, en una primera intervenció, va fer un resum interessant de l'encíclica, destacant la casa comuna que és la natura de la qual tots formem part. Els cristians tenim el compromís, no només de respectar l'obra de Déu sinó de mi-

llorar-la i protegir-la. Posteriorment, l'Albert Bosch, aventurer de recone-

cim més alt de cada continent, entre ells l'Everest, participant de nombroses travesses de resistència, etc., va explicar, d'una manera experiencial, emotiva i expressiva, no només la seva experiència aventurera sinó la seva conversió com a ambaixador de la natura. Després de dinar, els participants gaudiren d'uns tallers amb la natura com a eix vertebrador: l'experiència de desert, l'escoltisme i natura i espiritualitat. Abans de finalitzar la jornada amb una pregària, es compartí amb els presents la guia del cristià ecològic. Els seus punts, basats en la *Laudato Si'*, representen una passa endavant de compromís davant una natura que necessita com mai una ajuda urgent i immediata.

Nomenament a la Pquia. de Sant Pau

El bisbe Salvador ha nomenat vicari parroquial de la Pquia. de Sant Pau al pare mercedari **Ignacio Blasco Guillén**.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Actual! Viu! I davant la teva vida, del teu testimoni, algú et demanarà: per què vius així?» (4 de febrer de 2017).

@Pontifex: «Esdevenir creients significa aprendre a veure-hi amb els ulls de la fe» (7 de febrer de 2017).

@Pontifex: «Qui no creu o no busca Déu potser li ha faltat l'inquietud del testimoni» (5 de febrer de 2017).

@Pontifex: «Escoltem el crit de tants nens esclavitzats. Que ningú resti indiferent al seu dolor» (7 de febrer de 2017).

L'Hospitalitat de Lourdes omple la Catedral

El passat diumenge 12 de febrer, com cada any, els membres de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la diòcesi de Lleida i simpatitzants, presidits pel nostre Sr. Bisbe, ens van aplegar a la Catedral per celebrar la festivitat de la Mare de Déu de Lourdes.

Amb el temple ple i en un ambient de joiosa fraternitat, es va fer el rosari de torxes. Després de la processó per l'interior del temple, es va celebrar l'Eucaristia en un acte d'íntima comunió. Abans de l'Eucaristia, la delegada diocesana de la Pastoral de la Salut, Montserrat Esquerda, es va dirigir a l'assemblea oferint-li les paraules que el papa Francesc adreçà a l'Església Universal amb motiu del Dia del Malalt.

Al finalitzar la celebració, el president de l'Hospitalitat, Ramon Maria Reig, va agrair a tots els

presentes la seva participació, adherint-se als agraïments fets pel nostre bisbe Salvador. També va anunciar els principals actes programats per l'Hospitalitat per a l'any 2017, com el pelegrinatge a Lourdes que tindrà lloc els dies 29 i 30 de juny i l'1 i 2 de juliol.

La delegació de Família i Vida prepara la Pasqua Familiar

La delegació diocesana de Família i Vida està ultimant els preparatius de la Pasqua Familiar que se celebrarà del 13 al 16 d'abril a les Obagues, a Juneda.

Durant aquests dies es compaginen, la vivència espiritual amb la formació, la reflexió i el diàleg, a través de dinàmiques i activitats com celebracions, tallers, xerrades... pensades per a pares, fills i adults, per compartir tots plegats l'experiència de la Pasqua. L'acollida serà el dia 13 d'abril, Dijous Sant, a partir de les 18 hores. El dissabte serà el dia principal de la trobada, amb la Vetlla pasqual i la festa posterior per ser testimonis de la resurrecció de Jesús. La Pasqua Familiar és oberta a tothom, hi ha la possibilitat de participar-hi tots els dies, un dia sencer, mig dia o només en algunes activitats, celebracions o tallers. En tot cas, s'ha d'omplir la inscripció per tenir una previsió.

cia de la Pasqua. L'acollida serà el dia 13 d'abril, Dijous Sant, a partir de les 18 hores. El dissabte serà el dia principal de la trobada, amb la Vetlla pasqual i la festa posterior per ser testimonis de la resurrecció de Jesús. La Pasqua Familiar és oberta a tothom, hi ha la possibilitat de participar-hi tots els dies, un dia sencer, mig dia o només en algunes activitats, celebracions o tallers. En tot cas, s'ha d'omplir la inscripció per tenir una previsió.

REFLEXIONS

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

La pau anhelada (III)

La violència és una de les característiques del conflicte entre el Nord i el Sud. A més a més d'aquesta violència, cal sumar-hi la que prové de les discriminacions i d'exclusions, per raons de gènere, cultura i religió, que atempten, igualment, contra la dignitat de tots els éssers humans i contra les legítimes diferències entre els pobles. La cultura hegemònica porta una calculada eliminació d'ètnies, de races, de llengües, de cultures i religions, arribant, fins i tot, a l'eliminació física.

El treball per la pau és inseparable de la lluita per la justícia, de la defensa de la igualtat de drets entre homes i dones i de la protecció dels drets de la naturalesa. Cal donar a cadascú el que li correspon, cal estendre la justícia distribuïda al conjunt del planeta, si vertaderament desitgem viure en una terra en pau. També és essencial, però, la lluita contra els prejudicis, els estereotips negatius, els sentiments de recel i de rebuig, les fòbies cap els qui són diferents i els immigrants.

El drama dels prejudicis és que són elements de naturalesa mental i emocional que acaben formant part de l'estructura psíquica de la persona, són absorbits amb tanta naturalitat que es fiquen en la mateixa vida inconscient de la persona i per aquest motiu li és molt difícil reconèixer que aquests prejudicis són en el seu ésser. Cal molt treball d'autocrítica i autoanàlisi per poder verificar els propis prejudicis i poder alliberar-se'n posteriorment.

En els escenaris més propers, conviure en pau amb els qui són diferents significa reconèixer-los amb els seus drets necessaris, no discriminar-los en el treball, en la vivenda, en la salut, en l'educació i en la convivència participativa civil i política.

Per assolir aquest fi, cal realitzar un treball educatiu de grans dimensions, cal extirpar els prejudicis, les pors i els sentiments que encara es transmeten de generació en generació a través des les institucions educatives i dels llibres de text que llegeix la mainada a classe.

L'anhel de pau traspasa tots els éssers humans. És un desig universal que no coneix ni fronteres, ni ideologies, que s'expressa de moltes maneres, però que uneix tots els éssers humans. Aquest anhel, però, xoca, a voltes, amb interessos econòmics, polítics, tribals, religiosos que són més poderosos que el desig de pau i se superposen a ell. Per aquest motiu, tot i que resulti paradoxal dir-ho, hi ha persones i grups que prefereixen el conflicte, la guerra, l'enfrontament, perquè en treuen algun tipus de benefici, ni que sigui a curt termini i de caràcter endogàmic.

L'anhel, però, no és suficient per bastir un món en pau, però és la primera força motriu, allò que no pot mancar mai i que s'ha d'alimentar de generació en generació per fer front al cansament, al desànim que la història procura. Tots els éssers humans anhelan la pau, però com l'amor, aquest anhel cal que sigui educat i purificat d'aquelles impureses que l'intoxiquen i el corroeixen.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

AGENDA

- **Diumenge, 19 de març.** Dia del Seminari: —A les 12 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe, a la Catedral. —A les 18 h, Recés de Quaresma, a la Catedral.
- **Dimarts, 21 de març:** —Visita Pastoral a la Parròquia de Sant Serni d'Alguaire.
- **Dijous, 23 de març:** —Visita Pastoral a la Parròquia de l'Exaltació de la Santa Creu de Torrefarrera.
- **Dissabte, 25 de març:** —A les 10.15 h, Jornada de la Xarxa d'Entitats Sòcio-caritatives, al Col·legi Maristes.
- **Diumenge, 26 de març:** —A les 17 h, Eucaristia a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

20. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2S 7,4-5a.12-14a.16 / SI 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)]. Sant Josep, Espòs de la benaurada Verge Maria; sant Ambròs de Siena, religiós dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, màrtir samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, màrtirs.

21. ■ Dimarts [Dn 3,25.34-43 / SI 24 / Mt 18,21-35]. Sant Filèmon o Filemó, màrtir (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. ■ Dimecres [Dt 4,1-5-9 / SI 147 / Mt 5,17-19]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, màrtir d'origen africà; sant Deogràcies (s. V), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe.

23. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / SI 94 / Lc 11,14-23]. St. Feliu de Llobregat: Sant Josep Oriol (1650-1702), prev. de Barcelona, beneficiat del Pi; sant Toribi de Mogrovejo (†1606), bisbe de Lima.

24. ■ Divendres [Os 14,2-10 / SI 80 / Mt 12,28b-34]. Santa Cate-

rina de Suècia, vg., filla de santa Brígida.

25. □ Dissabte [Is 7,10-14;8,10 / SI 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38]. Anunciació del Senyor, per l'arcàngel Gabriel a Maria de Natzeret; anomenada també Encarnació, i algunes advocacions: Portal, etc. Sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, mr.

26. ■ Diumenge vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.) [1S 16,1b.6-7.10-13a / SI 22 / Ef 5,8-14 / Jo 9,1-41]. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.

Diumenge III de Quaresma

COMENTARI

Ara estem en pau amb Déu com a creients que som

El camí exodal pel desert és ple de proves com la de l'aigua: problema físic que evoca un de teològic. *El poble murmurava contra Moisès, l'enviat de Déu: «Per què ens has fet pujar d'Egipte? Vols matar-nos de set?»*

Qüestió de fons: *el Senyor és el Déu que ens pot donar aigua pel desert?*

Els mots hebreus *Massà* i *Meribà*, significant «disputar» i «posar a prova», evoquen la gran qüestió: *El Senyor és amb nosaltres o no?*

El Poble reconeixerà el Senyor com el seu Déu Salvador quan experimentarà el seu domini sobre la natura: *donant un cop a la roca, en sortirà aigua.*

Havent mostrat Pau que la justificació-salvació ens ve per la fe, ara a *Rm 5* en treu les conseqüències.

Ara que som justos, no pels nostres mèrits sinó com a creients que som per la fe de recolzats en Jesucrist, estem en pau amb Déu gràcies a Jesucrist: els creients batejats objectivament estem en situació positiva de pau amb Déu.

L'esperança és nota essencial del cristià: *tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu; i l'esperança no pot defraudar.*

Tres diàlegs de Jesús amb persones diferents mostren els propers diumenges el camí de creixement catequètic.

El diàleg interpellant de Jesús porta la samaritana a veure'l primer com un jueu, després com un més gran que Jacob, un capaç de fer signes meravellosos, un profeta, el Messies, l'Enviat del Pare, el Salvador del món.

Molts samaritans van creure en Ell per la paraula de la dona: després creuran ja per ells mateixos. Si l'escoltem de debò, com la samaritana, també a nosaltres Jesús ens farà créixer en la fe.

► Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,3-7)

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisès: «Per què ens has fet pujar d'Egipte! Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?» Moisès s'exclamà al Senyor: «Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran.» El Senyor li respongué: «Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu dona un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure.» Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel. I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: «El Senyor, és amb nosaltres o no hi és?»

► Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssim la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,1-2.5-8)

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor. Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaços de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 4,5-42) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dóna'm aigua.» Li diu la samaritana: «Com? Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que sóc una dona samaritana?» Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada.» Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo i no t'hi ha res per treure aigua. D'on la traieu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el seu bestiar. Sou més gran vós que no pas ell?» Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna.» Li diu la dona: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set ni hagi de tornar mai més aquí a treure aigua del pou. Senyor, veig que sou un profeta. Els nostres pares adoraren Déu en aquesta muntanya, però vosaltres, els jueus, dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem.» Jesús li respongué: «Creu-me, dona; s'acosta l'hora que el lloc on adorareu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres no sabeu qui adoreu; nosaltres sí que ho sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però s'acosta l'hora, més ben dit, és ara mateix, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat.» Li diu la dona: «Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.» Ell li respon: «El Messies sóc jo, que parlo amb tu.» Molts samaritans d'aquell poble van creure en ell. Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Després de sentir-lo parlar a ell mateix, encara molts més van creure, i deien a la dona: «Ara ja no creiem només pel que tu deies; nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és de debò el Salvador del món.»

► Lectura del libro del Éxodo (Ex 17,3-7)

En aquellos días, el pueblo, sediento, murmuró contra Moisés, diciendo: «¿Por qué nos has sacado de Egipto para matarnos de sed a nosotros, a nuestros hijos y a nuestros ganados?». Clamó Moisés al Señor y dijo: «¿Qué puedo hacer con este pueblo? Por poco me apedrean». Respondió el Señor a Moisés: «Pasa al frente del pueblo y toma contigo algunos de los ancianos de Israel; empuña el bastón con el que golpeaste el Nilo y marcha. Yo estaré allí ante ti, junto a la roca de Horeb. Golpea la roca, y saldrá agua para que beba el pueblo». Moisés lo hizo así a la vista de los ancianos de Israel. Y llamó a aquel lugar Masá y Meribá, a causa de la querrela de los hijos de Israel y porque habían tentado al Señor, diciendo: «¿Está el Señor entre nosotros o no?»

► Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 5,1-2.5-8)

Hermanos: Habiendo sido justificados en virtud de la fe, estamos en paz con Dios, por medio de nuestro Señor Jesucristo, por el cual hemos obtenido además por la fe el acceso a esta gracia, en la cual nos encontramos; y nos gloriamos en la esperanza de la gloria de Dios. Y la esperanza no defrauda, porque el amor de Dios ha sido derramado en nuestros corazones por el Espíritu Santo que se nos ha dado. En efecto, cuando nosotros estábamos aún sin fuerza, en el tiempo señalado, Cristo murió por los impíos; ciertamente, apenas habrá quien muera por un justo; por una persona buena tal vez se atrevería alguien a morir; pues bien: Dios nos demostró su amor en que, siendo nosotros todavía pecadores, Cristo murió por nosotros.

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 4,5-42) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, llegó Jesús a una ciudad de Samaria llamada Sicar, cerca del campo que dio Jacob a su hijo José; allí estaba el pozo de Jacob.

Jesús, cansado del camino, estaba allí sentado junto al pozo. Era hacia la hora sexta. Llega una mujer de Samaria a sacar agua, y Jesús le dice: «Dame de beber». Sus discípulos se habían ido al pueblo a comprar comida. La samaritana le dice: «¿Cómo tú, siendo judío, me pides de beber a mí, que soy samaritana?» (porque los judíos no se tratan con los samaritanos). Jesús le contestó: «Si conocieras el don de Dios y quién es el que te dice "dame de beber", le pedirías tú, y él te daría agua viva». La mujer le dice: «Señor, si no tienes cubo, y el pozo es hondo, ¿de dónde sacas el agua viva?; ¿eres tú más que nuestro padre Jacob, que nos dio este pozo, y de él bebieron él y sus hijos y sus ganados?». Jesús le contestó: «El que bebe de esta agua vuelve a tener sed; pero el que beba del agua que yo le daré nunca más tendrá sed: el agua que yo le daré se convertirá dentro de él en un surtidor de agua que salta hasta la vida eterna». La mujer le dice: «Señor, dame esa agua: así no tendré más sed, ni tendré que venir aquí a sacarla. Veo que tú eres un profeta. Nuestros padres dieron culto en este monte, y vosotros decís que el sitio donde se debe dar culto está en Jerusalén». Jesús le dice: «Créeme, mujer: se acerca la hora en que ni en este monte ni en Jerusalén adorareis al Padre. Vosotros adoráis a uno que no conocéis; nosotros adoramos a uno que conocemos, porque la salvación viene de los judíos. Pero se acerca la hora, ya está aquí, en que los verdaderos adoradores adorarán al Padre en espíritu y verdad, porque el Padre desea que lo adoren así. Dios es espíritu, y los que lo adoran deben hacerlo en espíritu y verdad». La mujer le dice: «Sé que va a venir el Mesías, el Cristo; cuando venga, él nos lo dirá todo». Jesús le dice: «Soy yo, el que habla contigo.»

En aquel pueblo muchos creyeron en él. Así, cuando llegaron a verlo los samaritanos, le rogaban que se quedara con ellos. Y se quedó allí dos días. Todavía creyeron muchos más por su predicación, y decían a la mujer: «Ya no creemos por lo que tú dices; nosotros mismos lo hemos oído y sabemos que él es de verdad el Salvador del mundo.»